

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL JEAN RICHARD DE LA TOUR
prezentate la 17 noiembrie 2022¹

Cauza C-556/21

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid
cu participarea
E.N.,
S.S.,
J.Y.

[cerere de decizie preliminară formulată de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos)]

„Trimitere preliminară – Politica privind azilul – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 – Stat membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională – Criterii și mecanisme de determinare – Cale de atac exercitată împotriva unei decizii de transfer adoptate în privința unui solicitant de azil – Termen de transfer – Suspendarea termenului de efectuare a transferului”

I. Introducere

1. Cererea de decizie preliminară de față privește interpretarea articolului 27 alineatul (3) și a articolului 29 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid².

2. Această cerere a fost formulată în cadrul unor litigii între E.N., S.S. și J.Y., solicitanți de protecție internațională, și Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru justiție și securitate, Țările de Jos) (denumit în continuare „secretarul de stat”), în legătură cu deciziile adoptate de acesta din urmă de a înlătura cererile lor de protecție internațională fără a le examina și de a-i transfera către alte state membre. Aceste decizii au fost anulate de instanțele de prim grad de jurisdicție competente. Secretarul de stat a declarat apel împotriva acestor hotărâri și a solicitat printre altele, cu titlu de măsuri provizorii, suspendarea termenului de transfer al acestor solicitanți de protecție internațională, ceea ce i s-a acordat.

¹ Limba originală: franceza.

² JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”.

3. Prezenta cauză oferă Curții ocazia de a aduce precizări cu privire la modalitățile de calcul al termenului de care dispune statul membru solicitant pentru transferul solicitantului de protecție internațională către statul membru responsabil.

4. Această cauză prezintă o legătură cu cauza pendinte *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Termen de transfer – Trafic de persoane) (C-338/21), în care se ridică problema dacă termenul de transfer prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III (denumit în continuare „termenul de transfer”) se suspendă atunci când, în paralel cu cererea sa de protecție internațională, persoana în cauză a depus o cerere de revizuire a deciziei prin care se refuză eliberarea permisului de ședere temporară prevăzut la articolul 8 din Directiva 2004/81/CE³.

5. În pofida faptului că, în aceste două cauze, Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) ridică problema consecințelor suspendării punerii în aplicare a deciziei de transfer asupra calculului termenului de transfer în sine, problemele specifice care se ridică sunt diferite. Acesta este motivul pentru care cauzele respective fac obiectul unor concluzii distincte, prezentate în aceeași zi.

6. În prezentele concluzii, la finalul analizei noastre, vom propune Curții să declare că articolul 27 alineatul (3) și articolul 29 din Regulamentul Dublin III trebuie interpretate în sensul că, în măsura în care statul membru solicitant a ales să aplice articolul 27 alineatul (3) litera (c) din acest regulament și din moment ce solicitantul de protecție internațională nu a solicitat suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer în temeiul acestei dispoziții, nu este posibil ca instanța de apel, pe durata examinării cauzei și la solicitarea autorității competente din acest stat membru, să dispună o măsură provizorie, având ca efect suspendarea termenului de transfer.

II. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

7. Potrivit articolului 1, Regulamentul Dublin III prevede criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid. Considerentele (4), (5) și (19) ale regulamentului menționat enunță în această privință:

„(4) Concluziile [Consiliului European, cu ocazia reuniunii sale speciale] de la Tampere[, din 15 și 16 octombrie 1999,] exprimă [...] faptul că [sistemul european comun de azil] ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

(5) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să se garanteze accesul efectiv la procedurile pentru acordarea protecției internaționale și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională.

³ Directiva Consiliului din 29 aprilie 2004 privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente (JO 2004, L 261, p. 19, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 35).

[...]

- (19) În vederea garantării protecției efective a drepturilor persoanelor vizate, ar trebui stabilite garanții juridice și dreptul la o cale de atac eficientă în ceea ce privește deciziile legate de transferurile către statul membru responsabil în conformitate, în special, cu drepturile recunoscute la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Pentru a se asigura respectarea dreptului internațional, dreptul la o cale de atac eficientă împotriva unor astfel de decizii ar trebui să cuprindă atât examinarea aplicării prezentului regulament, cât și a situației de drept și de fapt din statul membru către care solicitantul este transferat.”

8. Articolul 27 alineatele (3) și (4) din Regulamentul Dublin III prevede:

„(3) În scopul exercitării unui apel sau a unei revizuirii a deciziei de transfer, statele membre prevăd următoarele în dreptul lor intern:

- (a) apelul sau revizuirea conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind apelul sau revizuirea sau
- (b) transferul se suspendă automat, iar această suspendare expiră după o perioadă rezonabilă de timp în cursul căreia o instanță națională, în urma examinării atente și riguroase a cererii, să fi decis cu privire la efectul suspensiv al apelului sau al revizuirii sau
- (c) persoana în cauză are posibilitatea de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe naționale suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea. Statele membre asigură existența unei căi de atac eficiente prin suspendarea transferului până la pronunțarea hotărârii privind prima cerere de suspendare. Orice decizie cu privire la suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer este luată într-un termen rezonabil, permițând totodată analiza atentă și riguroasă a cererii de suspendare. O decizie de a nu suspenda punerea în aplicare a deciziei de transfer trebuie să conțină motivele pe care se întemeiază.

(4) Statele membre pot prevedea faptul că autoritățile competente pot decide din oficiu să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea.”

9. Articolul 29 alineatul (1) primul paragraf și alineatul (2) din acest regulament are următorul cuprins:

„(1) Transferul solicitantului [...] din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

[...]

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. Acest termen poate fi prelungit până la maximum un an în

cazul în care transferul nu a putut fi efectuat datorită detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage procedurii.”

B. Dreptul neerlandez

10. Articolul 8:81 alineatul 1 din Algemene wet bestuursrecht (Legea generală privind dreptul administrativ)⁴ din 4 iunie 1992 prevede:

„În cazul în care se introduce o cale de atac împotriva unei hotărâri în fața instanței administrative sau, înaintea unei eventuale căi de atac în fața instanței administrative, se introduce o cerere de revizuire [...], judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii din cadrul instanței administrative care este sau poate deveni competentă în cauza principală poate lua, la cerere, măsuri provizorii în cazul în care urgența impune acest lucru, ținând seama de interesele în discuție.”

11. Potrivit articolului 8:108 alineatul 1 din această lege:

„În măsura în care prezentul titlu nu prevede altfel, titlurile 8.1-8.3 se aplică, *mutatis mutandis*, apelului [...]”

III. Situația de fapt din litigiile principale și întrebarea preliminară

12. La 12 iulie 2019, la 7 octombrie 2019 și, respectiv, la 22 noiembrie 2020, E.N., S.S. și, respectiv, J.Y. au depus o cerere de protecție internațională în Țările de Jos. Secretarul de stat a solicitat autorităților din alte state membre să îi preia sau să îi reprimească. La 27 octombrie 2019, la 20 noiembrie 2019 și, respectiv, la 19 ianuarie 2021, aceste autorități au acceptat, în mod explicit sau implicit, cererile respective de preluare sau de reprimire.

13. La 9 ianuarie și la 8 februarie 2020, precum și la 16 februarie 2021, secretarul de stat a refuzat să examineze cererile de protecție internațională pentru motivul că autoritățile din alte state membre erau responsabile de examinarea acestor cereri, iar E.N., S.S., precum și J.Y. trebuiau transferați către aceste autorități. E.N., S.S. și J.Y. au introdus acțiuni în anulare împotriva deciziilor respective. Din declarațiile persoanelor în cauză în ședință reiese că acestea nu au solicitat suspendarea executării acestor decizii până la pronunțarea unor hotărâri privind căile lor de atac⁵.

14. La 25 februarie 2020, la 16 septembrie 2020⁶ și, respectiv, la 1 aprilie 2021, instanțele de prim grad de jurisdicție au anulat deciziile de refuz de examinare a cererilor de protecție internațională, precum și deciziile de transfer și au dispus ca secretarul de stat să adopte noi decizii privind cererile de protecție internațională depuse de E.N., S.S. și J.Y.

15. Secretarul de stat a declarat apel împotriva acestor hotărâri la Raad van State (Consiliul de Stat). El a însoțit aceste apeluri de cereri de măsuri provizorii pentru a se asigura că, pe de o parte, nu trebuie să adopte o nouă decizie cu privire la cererile de protecție internațională înainte

⁴ Stb. 1992, nr. 315.

⁵ S.S. solicitase suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer adoptate în privința sa, însă a retras ulterior această cerere, astfel încât nu a fost efectiv suspendată punerea în aplicare a niciunei decizii de transfer.

⁶ În hotărârea pronunțată în cauza referitoare la S.S., care este parte și în procedura în cauza C-338/21, instanța de prim grad de jurisdicție a statuat că termenul de care dispunea Regatul Țărilor de Jos pentru a efectua transferul acestei persoane expirase deja.

de a se pronunța asupra apelului și că, pe de altă parte, termenul de transfer este suspendat. Instanța de trimitere a admis aceste cereri la 17 martie 2020, la 16 noiembrie 2020 și, respectiv, la 28 mai 2021.

16. Instanța de trimitere precizează că va trebui să constate că termenul de transfer a expirat și că, prin urmare, Regatul Țărilor de Jos a devenit responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională depuse de E.N., S.S. și J.Y. dacă trebuie să se considere că articolul 27 alineatul (3) și articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III se opun admiterii, în apel, a unei cereri de măsuri provizorii a secretarului de stat prin care se urmărește suspendarea termenului de transfer.

17. Această instanță amintește că Regatul Țărilor de Jos a ales să pună în aplicare articolul 27 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul Dublin III, în temeiul căruia persoana în cauză are dreptul de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe naționale suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea.

18. Instanța de trimitere apreciază că soluția potrivit căreia articolele 27 și 29 din Regulamentul Dublin III se opun admiterii, în apel, a unei cereri de măsuri provizorii a secretarului de stat prin care se urmărește suspendarea termenului de transfer ar putea fi justificată, pe de o parte, de definiția noțiunii de „persoană în cauză” în sensul articolului 27 alineatul (3) litera (c) din acest regulament și, pe de altă parte, de obiectivul determinării rapide a statului membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

19. Cu toate acestea, ea evidențiază elemente care ar justifica să se concluzioneze că regulamentul menționat nu se opune admiterii, în apel, a unei cereri de măsuri provizorii formulate de secretarul de stat prin care se urmărește suspendarea termenului de transfer.

20. În primul rând, instanța de trimitere deduce din Hotărârea din 26 septembrie 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (Efectul suspensiv al apelului)⁷, că, dacă o directivă prevede o obligație de a asigura existența unei căi de atac jurisdicționale efective în prim grad de jurisdicție, această obligație nu împiedică să se prevadă o procedură în al doilea grad de jurisdicție sau în apel.

21. În al doilea rând, instanța de trimitere susține că, deși unul dintre obiectivele Regulamentului Dublin III este acela de a determina rapid statul membru responsabil pentru cererea de protecție internațională, trebuie să se garanteze o cale de atac jurisdicțională efectivă împotriva deciziilor de transfer către statul membru responsabil. Persoana în cauză ar putea, în acest temei, să acorde prioritate unei protecții juridice suplimentare în locul unei determinări rapide a statului membru responsabil.

22. Potrivit acestei instanțe, o asemenea interpretare ar urmări să prevină două situații nedorite, și anume, pe de o parte, ca persoana în cauză să fie transferată către statul membru responsabil, în timp ce apelul este pendinte, pentru a fi ulterior retrimisă în statul membru solicitant dacă apelul ar fi fondat sau, pe de altă parte, ca persoana în cauză să nu poată fi transferată în statul membru responsabil și termenul de transfer să expire în apel, astfel încât cererea de protecție internațională ar trebui să fie examinată de statul membru solicitant, chiar dacă apelul persoanei în cauză nu ar fi admis.

⁷ C-180/17, EU:C:2018:775.

23. În al treilea rând, instanța menționată înțelege că secretarul de stat beneficiază de asemenea de posibilitatea de a solicita, în apel, suspendarea termenului de transfer. O soluție contrară ar risca să îl priveze pe secretarul de stat de orice posibilitate concretă de a formula apel, în măsura în care termenul de transfer nu ar fi întotdeauna suficient pentru a permite instanței sesizate să se pronunțe.

24. În aceste condiții, Raad van State (Consiliul de Stat) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 27 alineatul (3) și articolul 29 din Regulamentul [Dublin III] trebuie interpretate în sensul că acestea nu se opun ca, dacă sistemul judiciar al statului membru are un al doilea grad de jurisdicție pentru cauzele de tipul celei aflate în discuție, instanța de apel, pe durata examinării cauzei și la solicitarea autorității competente din statul membru, să dispună o măsură provizorie, având ca efect suspendarea termenului de transfer?”

25. E.N., S.S. și J.Y., guvernele neerlandez și german, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise.

26. În cadrul unei ședințe comune cu cauza pendinte C-338/21, care a avut loc la 14 iulie 2022, au fost ascultați E.N., S.S. și J.Y., precum și guvernul neerlandez și Comisia și au fost invitați printre altele să răspundă la întrebările pentru răspuns oral adresate de Curte.

IV. Analiză

27. Prin intermediul întrebării preliminare, instanța de trimitere solicită în esență Curții să declare dacă articolul 27 alineatul (3) și articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei practici naționale potrivit căreia, dacă sistemul judiciar al statului membru are un al doilea grad de jurisdicție în cadrul procedurilor privind căile de atac împotriva deciziilor de transfer sau a cererilor de revizuire a acestor decizii, prevăzute la articolul 27 alineatul (3) menționat, instanța de apel, pe durata examinării cauzei și la solicitarea autorității competente din statul membru, poate dispune o măsură provizorie, având ca efect *suspendarea termenului de transfer*.

28. Pentru a răspunde la întrebările instanței de trimitere, trebuie amintit, mai întâi, că Regulamentul Dublin III nu prevede, ca atare, posibilitatea ca o instanță națională să suspende termenul de șase luni de care dispune statul membru solicitant pentru a efectua transferul solicitantului de protecție internațională către statul membru responsabil.

29. Articolul 27 alineatul (3) din acest regulament prevede, în schimb, posibilitatea ca o instanță națională să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer fie din oficiu⁸, fie la cererea persoanei în cauză⁹. Această suspendare determină consecințe asupra calculului termenului de transfer.

30. Astfel, în temeiul articolului 29 alineatul (1) din regulamentul menționat, termenul de transfer începe să curgă, în principiu, de la acceptarea de către un alt stat membru a cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză. Cu toate acestea, atunci când persoana în cauză a formulat un apel sau

⁸ În temeiul articolului 27 alineatul (3) literele (a) și (b) din Regulamentul Dublin III.

⁹ În temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul Dublin III.

o cerere de revizuire a deciziei de transfer, termenul respectiv începe să curgă de la data hotărârii definitive privind acest apel sau această revizuire atunci când efectul suspensiv a fost acordat în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) din același regulament.

31. Această din urmă dispoziție prevede trei modalități care permit suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer. Statele membre trebuie să prevadă fie, în primul rând, că o cale de atac împotriva acestei decizii conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru care a adoptat decizia menționată în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind calea de atac¹⁰; fie, în al doilea rând, că, în urma introducerii unei căi de atac împotriva deciziei de transfer, transferul se suspendă automat pentru o perioadă rezonabilă în care o instanță decide cu privire la efectul suspensiv al acestei căi de atac¹¹; fie, în al treilea rând, că persoana în cauză are posibilitatea de a introduce o cale de atac prin care solicită suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri împotriva acestei decizii¹². Din corelarea dintre articolul 27 alineatul (3) și articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III reiese că numai atunci când suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer a fost acordată potrivit uneia dintre cele trei modalități prevăzute la articolul 27 alineatul (3) din acest regulament, momentul de la care începe să curgă termenul de transfer va putea fi întârziat în temeiul articolului 29 alineatul (1) din regulamentul menționat.

32. Or, trebuie să se observe că, pe de o parte, articolul 27 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III nu prevede posibilitatea ca autoritatea competentă din statul membru solicitant să solicite suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer, iar, pe de altă parte, Regatul Țărilor de Jos a ales să aplice, dintre cele trei modalități alternative ale unei asemenea suspendări prevăzute de această dispoziție, pe cea potrivit căreia solicitantul de protecție internațională poate introduce o cale de atac prin care se solicită această suspendare¹³.

33. Cu toate acestea, sistemul neerlandez, astfel cum este în discuție în litigiul principal, prevede că, după anularea unei decizii de transfer în primă instanță, autoritatea administrativă competentă poate solicita judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii din cadrul instanței de apel să statueze că ea nu este obligată să adopte o nouă decizie cu privire la cererea de protecție internațională în așteptarea soluționării căii de atac și să declare că termenul de transfer este suspendat până când instanța de apel s-a pronunțat cu privire la calea de atac, chiar dacă solicitantul de protecție internațională nu a solicitat suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer în primă instanță sau nu i-a fost acordată o asemenea suspendare.

34. Prin urmare, trebuie să se stabilească dacă, în măsura în care Regatul Țărilor de Jos a ales să aplice articolul 27 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul Dublin III, iar solicitantul de protecție internațională nu a solicitat suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer în primă instanță, articolul 27 alineatul (3) și articolul 29 alineatul (1) din acest regulament se opun unei astfel de practici juridice.

35. În acest scop, amintim că dispozițiile prevăzute la articolul 27 alineatul (3) și la articolul 29 din Regulamentul Dublin III urmăresc o finalitate care le este proprie.

¹⁰ În temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul Dublin III.

¹¹ În temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul Dublin III.

¹² În temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul Dublin III.

¹³ În temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul Dublin III.

36. În primul rând, procedurile de preluare și de reprimire a solicitanților de protecție internațională trebuie efectuate cu respectarea unei serii de termene imperative, printre care figurează termenul de șase luni de care dispune statul membru solicitant pentru a transfera persoana în cauză în statul membru responsabil în temeiul articolului 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III¹⁴.

37. Aceste termene contribuie, în mod determinant, la realizarea obiectivului prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională, menționat în considerentul (5) al regulamentului respectiv, garantând că procedurile de preluare și de reprimire vor fi puse în aplicare fără întârzieri nejustificate¹⁵.

38. În al doilea rând, la adoptarea articolului 27 alineatul (3) din regulamentul menționat, legiuitorul Uniunii a înțeles să consolideze garanțiile procedurale recunoscute solicitantului de protecție internațională¹⁶ și mai ales protecția jurisdicțională de care acesta beneficiază în conformitate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale¹⁷.

39. Cu alte cuvinte, pentru a conferi o protecție jurisdicțională suficientă persoanei în cauză, articolul 27 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III îi oferă posibilitatea de a obține ca autoritățile competente din statul membru solicitant să nu poată efectua transferul său către un alt stat membru.

40. Astfel cum a statuat Curtea în Hotărârea sa din 29 ianuarie 2009, Petrosian¹⁸, din corelarea acestor obiective rezultă că, pentru a concilia garantarea unei protecții jurisdicționale efective a persoanelor în cauză cu respectarea termenelor imperative impuse statelor membre, trebuie să se poată întârzia calculul termenului de transfer de la decizia judecătorească în care se statuează cu privire la caracterul întemeiat al procedurii și care nu mai poate împiedica punerea în aplicare a deciziei de transfer.

41. De atunci, potrivit unei jurisprudențe constante, legiuitorul Uniunii nu a intenționat să sacrifice protecția jurisdicțională a solicitanților de protecție internațională în favoarea cerinței celerității în examinarea cererii lor¹⁹.

42. În lumina elementelor care precedă, considerăm oportun să amintim că obiectivului prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională i se poate aduce atingere, întârziind calcularea termenului de transfer, numai atunci când punerea în aplicare a deciziei de transfer a fost suspendată, în condițiile prevăzute la articolul 27 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III, cu scopul de a garanta o protecție jurisdicțională suficientă solicitantului de protecție

¹⁴ A se vedea Hotărârea din 13 noiembrie 2018, X și X (C-47/17 și C-48/17, EU:C:2018:900, punctul 57).

¹⁵ A se vedea Hotărârea din 13 noiembrie 2018, X și X (C-47/17 și C-48/17, EU:C:2018:900, punctul 69).

¹⁶ A se vedea în această privință Hotărârea din 7 iunie 2016, Ghezelbash (C-63/15, EU:C:2016:409, punctul 57). A se vedea de asemenea Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid [COM(2008) 820 final], prezentată de Comisie la 3 decembrie 2008, în special punctul 3, p. 6, 8 și 12.

¹⁷ A se vedea în această privință Hotărârea din 31 mai 2018, Hassan (C-647/16, EU:C:2018:368, punctele 57 și 58).

¹⁸ C-19/08, EU:C:2009:41. Această hotărâre privește interpretarea Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2003, L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56), pe care Regulamentul Dublin III l-a abrogat (a se vedea articolul 48 din acest din urmă regulament).

¹⁹ A se vedea Hotărârea din 14 ianuarie 2021, The International Protection Appeals Tribunal și alții (C-322/19 și C-385/19, EU:C:2021:11, punctul 88 și jurisprudența citată).

internațională. Prin urmare, împotriva deciziilor de transfer există căi de atac numai în beneficiul acestui solicitant și poate fi dispusă suspendarea punerii în aplicare a acestor decizii, determinând suspendarea termenului de transfer.

43. Considerăm, așadar, că suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer de către instanța de apel, la cererea autorității competente din statul membru solicitant, nu permite garantarea unei protecții jurisdicționale efective a solicitanților de protecție internațională.

44. Astfel, în cauza principală, E.N., S.S. și J.Y. au obținut, în primă instanță, anularea deciziilor de transfer fără să fi solicitat suspendarea punerii în aplicare a acestora.

45. În această privință pot fi făcute două observații.

46. În ceea ce privește, pe de o parte, anularea deciziilor de transfer, amintim că suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer, în temeiul articolului 27 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III, este legată intrinsec, fără a fi în mod necesar automată, de existența unei căi de atac împotriva acestei decizii. Tocmai pentru că există o decizie de transfer, executarea acesteia poate fi suspendată, astfel încât solicitantul de protecție internațională să poată contesta în mod util decizia menționată.

47. În plus, nicio întârziere în calculul termenului de șase luni prevăzut pentru a efectua transferul nu poate fi justificată decât de interesul persoanei în cauză ca o autoritate judiciară să clarifice legalitatea deciziei de transfer²⁰.

48. Astfel, din moment ce deciziile de transfer au fost anulate de către instanțele de prim grad de jurisdicție, E.N., S.S. și J.Y. nu mai riscă să fie transferați în statul membru responsabil pe toată durata procedurii de apel. Nu există niciun risc de a se aduce atingere protecției jurisdicționale a acestora din urmă, care vor putea rămâne pe teritoriul statului membru solicitant și să își apere în mod valabil drepturile în fața instanței de apel.

49. În ceea ce privește, pe de altă parte, lipsa unui efect suspensiv al căii de atac, Curtea a statuat deja că, prin adoptarea articolului 27 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III, legiuitorul Uniunii a recunoscut că statele membre puteau decide că introducerea unei căi de atac împotriva unei decizii de transfer nu era suficientă, în sine, pentru suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer, care putea avea loc, așadar, fără să se aștepte examinarea acestei căi de atac, cu condiția să nu se fi solicitat suspendarea sau cererea de suspendare să fi fost respinsă²¹.

50. Or, din declarațiile avocaților lor în ședință reiese că, în cadrul căilor lor de atac, în primă instanță, împotriva deciziilor de transfer adoptate în privința lor, E.N., J.Y. și S.S. nu solicitaseră ca acele căi de atac să aibă un efect suspensiv²².

51. În această măsură, este posibil să se deducă de aici că E.N., J. Y. și S.S. au intenționat să acorde prioritate prelucrării rapide a cererii lor de protecție internațională și că suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer, solicitată în apel la inițiativa secretarului de stat, răspunde mai

²⁰ A se vedea Concluziile avocatului general Pikamäe prezentate în cauzele conexe Bundesrepublik Deutschland (Suspendarea administrativă a deciziei de transfer) (C-245/21 și C-248/21, EU:C:2022:433, punctul 58).

²¹ A se vedea Hotărârea din 7 iunie 2016, Ghezelbash (C-63/15, EU:C:2016:409, punctul 59).

²² A se vedea nota de subsol 5 din prezentele concluzii.

degrabă interesului acestei autorități administrative de a menține deciziile de transfer care au fost anulate în primă instanță și de a se suspenda punerea în aplicare a deciziei de transfer, precum și, în consecință, calculul termenului de transfer întârziat.

52. Astfel, constatăm că din cererea de decizie preliminară reiese că măsurile provizorii, acordate în apel și la inițiativa autorității naționale competente, urmăresc în esență să evite ca termenul de transfer să expire înainte de examinarea apelului. Prin urmare, aceste măsuri se acordă numai în beneficiul autorității respective.

53. Cu toate acestea, astfel cum a precizat guvernul neerlandez în ședință, în măsura în care calea de atac formulată, în primă instanță, de un solicitant de protecție internațională nu este însoțită de măsuri provizorii prin care se suspendă punerea în aplicare a deciziei de transfer, nimic nu împiedică autoritățile naționale competente să transfere acest solicitant de protecție internațională către statul membru responsabil pe toată durata procedurii în primă instanță²³.

54. Este, desigur, adevărat că un asemenea scenariu ar putea determina statul membru solicitant să transfere un solicitant de protecție internațională către statul membru care a acceptat să îl preia sau să îl reprimească, chiar dacă decizia de transfer ar fi ulterior anulată de instanțele competente din statul membru solicitant.

55. Subliniem însă că articolul 29 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III prevede, într-o asemenea situație, că „statul membru care a efectuat transferul acceptă înapoi, imediat, persoana în cauză”²⁴.

56. Astfel, din moment ce statul membru solicitant a ales să aplice articolul 27 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul Dublin III, iar persoana în cauză nu a solicitat suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer în primă instanță, niciun obstacol în calea executării acestei decizii nu ar justifica necesitatea de a suspenda, în consecință, termenul de transfer.

57. Concluzionăm de aici că nu există niciun motiv ca statul membru solicitant să se îndepărteze de termenul de șase luni prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, din momentul în care statul membru responsabil a acceptat cererea de preluare sau de reprimire a persoanei în cauză, în cazul în care această persoană nu a solicitat, în primă instanță, suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer.

58. Prin urmare, apelul formulat de autoritățile naționale competente nu poate avea ca efect atragerea nici a suspendării punerii în aplicare a deciziei de transfer, pe care numai persoana în cauză o poate solicita, nici a suspendării termenului de transfer.

59. Situația ar fi diferită în cazul în care E.N., J.Y., și, respectiv, S.S. ar fi solicitat și ar fi obținut suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer în primă instanță. Astfel, în cazul unui apel suspensiv, aspect a cărui verificare revine instanței naționale, o asemenea decizie de suspendare ar fi menținută până la pronunțarea deciziei instanței de apel și până la pronunțarea hotărârii privind calea de atac, independent de numărul gradelor de jurisdicție prevăzut de dreptul

²³ Cu excepția lui S.S., care este parte și în procedura în cauza pendinte C-338/21. Astfel, suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer i-a fost acordată în cadrul unei cereri de revizuire a deciziei prin care se refuză eliberarea permisului de ședere temporară prevăzut la articolul 8 din Directiva 2004/81.

²⁴ Deși recunoaștem, asemenea avocatei generale Sharpston în Concluziile sale prezentate în cauza Shiri (C-201/16, EU:C:2017:579, nota de subsol 47), că această dispoziție ar trebui utilizată mai degrabă ca excepție decât ca regulă.

național. Numai în această situație termenul de transfer ar putea începe să curgă din momentul în care calea de atac împotriva deciziei de transfer sau revizuirea acestei decizii încetează să mai aibă efect suspensiv.

60. O asemenea interpretare este confirmată de articolul 27 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III, care prevede că un solicitant de protecție internațională poate solicita suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la „pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea”, și de articolul 29 alineatul (1) primul paragraf din acest regulament, care prevede că termenul de transfer începe să curgă de la „hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea”, atunci când punerea în aplicare a deciziei de transfer a fost suspendată în temeiul acestui articol 27 alineatul (3).

61. Având în vedere aceste elemente, propunem Curții să declare că, în măsura în care statul membru solicitant a ales să aplice articolul 27 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul Dublin III și din moment ce solicitantul de protecție internațională nu a solicitat suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer în temeiul acestei dispoziții, nu este posibil ca instanța de apel, pe durata examinării cauzei și numai la solicitarea autorității competente din acest stat membru, să dispună o măsură provizorie, având ca efect suspendarea termenului de transfer.

V. Concluzie

62. Având în vedere toate considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebarea preliminară adresată de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) după cum urmează:

Articolul 27 alineatul (3) și articolul 29 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid

trebuie interpretate în sensul că

în măsura în care statul membru solicitant a ales să aplice articolul 27 alineatul (3) litera (c) din acest regulament și din moment ce solicitantul de protecție internațională nu a solicitat suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer în temeiul dispoziției menționate, acestea se opun ca instanța de apel, pe durata examinării cauzei și numai la solicitarea autorității competente din acest stat membru, să dispună o măsură provizorie, având ca efect suspendarea termenului de transfer prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din regulamentul menționat.